

Arrest

nr. 119 962 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind Mýdýlina SAVA, op 13 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 september 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat I. KEIRSEBILCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 februari 2013 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als zelfstandige.

1.2. Op 23 maart 2013 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 10 april 2013 diende verzoekster ten behoeve van haar minderjarig kind een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van de verwantschapsband.

1.4. Op 16 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) t.a.v. verzoekster. Deze beslissingen werden aan verzoekster betekend op 13 november 2013.

De bijlage 21 vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk

besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: S.D. Nationaliteit : Roemenië, Geboortedatum : (...) Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige op 02/02/2013 en verkreeg de E-kaart op 23/03/2013.

Zij legde ter staving van haar aanvraag tot verklaring van inschrijving de volgende documenten voor: het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen van de bvba S.G.F.Motors (...) en een attest van aansluiting bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen dd.07/03/2013.

Zij liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art. 50, §2, 2° van het KB van 8.10.1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen.

Betrokkene werd ten gevolge van haar aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen verzocht een vragenlijst in te vullen die zij samen met de nodige bewijsstukken diende terug te sturen naar het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (RSVZ).

De vragenlijst die de betrokkene heeft ingevuld, omvat echter niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige. Vandaar dat het RSVZ besliste over te gaan tot de retroactieve schrapping van haar aansluiting als zelfstandige vanaf de begindatum, ni. op 01/01/2013 (zie informatie ontvangen van het RSVZ dd. 05/06/2013).

De instantie bevoegd voor de controle op het sociaal statuut der zelfstandigen (RSVZ) is dus tot de conclusie gekomen dat mevrouw geen zelfstandige is. Vandaar dus de schrapping van haar aansluiting met terugwerkende kracht vanaf 01/01/2013. Bij gebrek aan bewijzen die toelieten haar zelfstandige activiteit vast te stellen, dient uitgegaan te worden van de afwezigheid van een zelfstandige activiteit en dus de misleiding van de Belgische autoriteiten door zich bij de indiening van zijn aanvraag voor verklaring tot inschrijving wel degelijk voor te doen als zelfstandige.

Artikel 42septies van de wet van 15/12/1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van misleidende informatie die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht verblijfsrecht van de Burger van de Unie."

1.5. Op 3 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) t.a.v. de minderjarige dochter van verzoekster. Deze beslissingen werden betekend op 13 november 2013.

De bijlage 20 vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 10.04.2013 werd ingediend door:

Naam: S.
Voorna(a)m(en): M.
Nationaliteit: Roemeense
Geboortedatum: (....)
Geboorteplaats: (....)
Identificatienummer in het Rijksregister: (....)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (....)
om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

De moeder in functie van wie de aanvraag werd ingediend, heeft zelf geen verblijf meer in België. Er werd een bijlage 21 met het bevel om het grondgebied te verlaten op datum van 16.09.2013. Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij haar voegen, zoals bepaald in artikel 40bis §2,3° van de wet van 15.12.1980, daar er niemand meer is waar betrokkene zich bij kan vestigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in haar nota onder het kopje "*voorafgaande opmerking*" op dat er geen enkele kritiek wordt geuit ten aanzien van de tweede bestreden beslissing. Zij is van oordeel dat "*het middel*" dat wordt opgeworpen enkel betrekking heeft op de eerst bestreden beslissing.

Voor zover dient te worden begrepen dat verwerende partij hiermee een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wenst op te werpen voor zover de tweede bestreden beslissing wordt bestreden, omdat hiertegen geen middel wordt ontwikkeld, dient zij te worden verworpen. De tweede bestreden beslissing verwijst immers naar de eerste bestreden beslissing en dus kan worden aangenomen dat de middelen die ontwikkeld worden ten aanzien van de eerste bestreden beslissing ook gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel werpt verzoekster op: "*Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet evenals van de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht*". In de uiteenzetting van het middel werpt verzoekster eveneens de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

"De beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijving genomen (R.v. St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr 8094; R.v.St., 23 november 1965, Stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

"L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient » (Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt nr. 32.560, R.A.C.E., 1989). Bovendien verplicht de Wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. De motivering moet bovendien afdoende zijn.

"Dit is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vetrekkend van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen" (BOES, M., *Administratie Recht*, Leuven, Acco, 1994-95, 34).

In casu is er minstens schending van de materiële motiveringsplicht. Terzake heeft de verwerende partij niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft zij deze niet correct beoordeeld zodat zij op grond daarvan onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624, RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Zo verwijst de beslissing a quo naar de toepassing van artikel 42 septies van de Wet van 15 december 1980. Nochtans heeft verzoekster zich allerm minst schuldig gemaakt aan het verstrekken van misleidende informatie die van doorslaggevend belang zou zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht, we integendeel.

Immers, verzoekster heeft in 2012 samen met haar dochter M. Moldavie verlaten om zich te vestigen in België.

Zij had hier namelijk uitzicht op werk als zelfstandige vennoot bij SGF Motors BVBA. Verzoekster stond voltijds in als verkoopster voor de aan- en verkoop van auto's. Dit bedrijf is echter in april 2013 in faillissement gegaan.

Daarop heeft zij zich in ontelbare interim- kantoren ingeschreven met het oog op werk. Tevens volgt zij twee keer per week intensief taallessen in Roeselare.

Haar dochter gaat naar het eerste leerjaar te Roeselare.

Ondertussen is de echtgenoot van verzoekster, dhr. M.S. (...) in maart 2013 eveneens naar België verhuisd. Hij wordt vanaf september 2013 tewerkgesteld bij GTS Cars. Hij werkt namelijk als chauffeur voor dit bedrijf. Voorlopig werkt hij 20u per week maar vanaf januari 2013 zal hij gedurende 38 u per week tewerkgesteld worden.

Om deze redenen heeft de verwerende partij dan ook de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

3.4. Kernvaststelling in de bijlage 21 is dat verzoekster aan de hand van documenten heeft laten uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben terwijl het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen

der Zelfstandigen heeft beslist over te gaan tot retroactieve schrapping van verzoekster als zelfstandige waaruit de verwerende partij afleidt dat er sprake is van een afwezigheid van zelfstandige activiteit.

3.5. Verzoekster betwist dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan het verstrekken van misleidende informatie die van doorslaggevend belang zou zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Zij werpt op dat het bedrijf waarbij zij als zelfstandig vennoot aan de slag kon, in april 2013 failliet is gegaan. Zij toont dit echter niet aan en dergelijk bloot betoog kan de vaststelling in de bijlage 21 dat verzoekster retroactief geschrapt werd als zelfstandige, niet ongedaan maken.

3.6. Voor het overige somt verzoekster nog elementen op die haar situatie, die van haar echtgenoot en van hun dochter kenmerken, waaronder de tewerkstelling van haar echtgenoot, maar zij laat na te concretiseren op welke wijze verwerende partij hiermee de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft in het licht van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

3.7. Waar verzoekster nog bewijzen van de tewerkstelling van haar echtgenoot aan haar verzoekschrift voegt, merkt de Raad op dat deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden. De Raad kan niet besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen aan de hand van stukken waarover verwerende partij niet kon beschikken op het ogenblik van het treffen ervan. De Raad kan aan de hand van deze stukken verzoeksters verblijfssituatie alleszins niet gaan appreciëren in de plaats van verwerende partij. Voor het overige kan nog worden verwezen naar het gestelde in punt 3.6.

Het eerste middel is ongegrond.

3.8. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel werpt verzoekster de schending op van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt in haar verzoekschrift:

“De Minister van Migratie- en Asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M. Administratief recht, Leuven, Acco, 1990,3 31)”.

“Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 190, R. W. 1982-83, 36, noot LAMBRECHTS, W.).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St., REESKENS, nr.21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v. St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Zoals voormeld heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met de concrete omstandigheden gelet op het faillissement van de werkgever van verzoekster evenals de bijkomende tewerkstelling van haar echtgenoot.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Migratie- en Asielbeleid.”

3.9. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.10. Verzoekster verwijt verwerende partij dat deze geen rekening heeft gehouden met *“het faillissement van de werkgever”* en met de tewerkstelling van haar echtgenoot. Gelet op de geuite kritiek volstaat het te dezen te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA